

Exit

EXIT

T E R I T E R R Y

Eerste druk, november 2019

Oorspronkelijke titel Fated

Uitgave Orchard Books

Copyright Teri Terry 2019

Copyright voor Nederlands taalgebied IMAGINE, Veghel 2019

Vertaling Renée Salome en Laura Weeda

Opmaak ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 633 3819 6

ISBN 978 94 633 3851 6

NUR 285/334

www.imagine-books.nl

 [imagine.books.nl](http://www.imagine-books.nl)

 [imagine_booksnl](https://twitter.com/imagine_booksnl)

 [imagine_books.nl](https://www.instagram.com/imagine_booksnl)

IMAGINE is een imprint van ImageBooks Factory BV.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle fans van *Gewist*, die hopen op een betere wereld en erover lezen en dromen. Hij is van jou. Maak hem beter.

Deel 1: Chaos

Orde is kunstmatig en wordt ons opgelegd door de staat.

De natuur daarentegen neigt naar chaos.

Waar vertrouw je liever op?

A4A, openbaar manifest

Het is de menselijke natuur om zowel te creëren als te vernietigen. Het vernietigen kan je het best aan je vijanden overlaten. Als ze daarmee klaar zijn, kan jij de boel redden. Zo krijgen zij de schuld en jij de lof.

En het scheelt je een hoop energie.

Afgevaardigde van de oppositie

Astrid Connor, dagboek

1.

Sam

We zitten in de val. Een dun laagje glas en staal is alles wat ons scheidt van haat en woede, en de angst nestelt zich in me en perst de adem uit mijn longen.

Pap zegt iets, geeft ruw aanwijzingen aan onze chauffeur om ons hier weg te krijgen, maar er is niets wat hij kan doen – we zijn omsingeld.

De gezichten zijn verwrongen van woede en er worden de vreselijkste dingen geschreeuwd. Iemand slaat met een baksteen tegen het raam naast me en een schreeuw, de mijne, werkt zich een weg naar boven, maar het glas blijft heel – het is kogelvrij, dat kan niet breken, toch? Maar wat als ze er nog een keer tegenaan slaan, en nog een keer?

De auto begint te bewegen. Ze duwen er aan alle kanten tegenaan en hij schudt hevig heen en weer.

We worden omringd door sirenes, ze klinken steeds dichterbij. De mensen om ons heen beginnen zich terug te trekken en weg te rennen. Oproerpolitie haast zich naar ons toe en vormt een muur van schilden en knuppels in de aanslag. Er is een waas van mensen en bloed.

Vlak bij mijn raam valt een meisje, maar de mensen rennen gewoon door. Ze zal worden vertrapt, verwond. Ik

druk mijn neus tegen het raam maar zie haar niet meer...

‘Ga *liggen*, Samantha,’ zegt pap.

Onze banden krijsen. Op de een of andere manier slaagt onze chauffeur erin de auto te draaien, half op de stoep, en hem de schreeuwende menigte door te duwen.

Eenmaal terug op de weg gaat het snel, zo snel als mogelijk is wanneer iedereen probeert via dezelfde route door de drukke straten van Londen te manoeuvreren, weg van wat er gebeurde.

Pap zit te bellen, hij eist opheldering. Hoe konden we zo worden overvallen?

Hij beëindigt het gesprek. ‘Samantha,’ zegt hij, ‘ik moet direct naar binnen. Je moet maar met me meekomen.’

Alle lichten staan op groen – doen ze dat speciaal voor ons? Wanneer we Westminster naderen, openen bewakers de nieuwe poorten van de hoge hekken die de gebouwen omringen. We rijden de binnenplaats op. De deuren worden geopend en dan worden we haastig uit de auto geholpen, omringd door bewakers. Extra waakzaamheid, weet ik weer. Wanneer het echt gevaarlijk wordt, doen ze het zo. We lopen de trappen op, naar binnen.

Pap wordt haastig meegenomen en ik blijf achter. Ik knipper met mijn ogen, mijn hoofd is volkomen leeg. Het is een gek gevoel, alsof de tijd de verkeerde kant op beweegt. Alsof ik buiten de tijd sta en toekijk hoe de scène zich snel om mij heen afspeelt, zonder dat ik eraan deelneem. Alsof ik nog steeds in de auto zit, midden in de opstand.

Een hand raakt mijn schouder aan. Het is Astrid Connor, leider van de oppositie en onderminister van het een of ander. Ik ken haar via haar dochter, die naar dezelfde school gaat als ik.

‘Samantha, lieverd. Gaat het goed met je? Dat moet beangstigend voor je zijn geweest.’ Haar lippen krullen in wat waarschijnlijk een geruststellende glimlach moet voorstellen, maar op de een of andere manier schiet die zijn doel voorbij.

Ik slik. Weet niets te zeggen. ‘Mag ik naar huis?’ vraag ik uiteindelijk. Ik haat hoe mijn stem klinkt; klein en zwakjes.

‘Ik weet het niet. We moeten eerst de afzetting controleren en dan kijken of iemand je kan brengen.’ Ze kijkt rond en gebaart naar een medewerker, die meteen naar ons toesnelt. ‘Ga maar even theedrinken. Ik zal ervoor zorgen dat iemand je komt halen zodra dat kan.’

De medewerker brengt me naar het café, zet me aan een tafel en overhandigt me een kop thee. Ik pak hem aan en hou hem met beide handen vast om ondanks mijn trillende handen niet te knoeien.

Aan een van de wanden hangt een tv. De BBC laat beelden zien van waar we net waren. Ze noemen het een *incident*. Dat vinden ze blijkbaar een passend woord. Nu ik alles op het scherm zie – de aanzwellende menigte, onze auto die er bijna in verdwijnt – voelt het alsof ik daar weer ben, alsof het opnieuw gebeurt. Het is een gek gevoel, alsof ik het van buiten mijn lichaam aanschouw.

Ze zeggen dat de auto van vicepremier Gregory werd opgehouden in het oproer en dat zijn dochter bij hem was. Er verschijnt een foto van ons in beeld. Het is een oude foto, van net na de verkiezing, ongeveer een jaar geleden. Ik was veertien en ik haatte de jurk die ik moest dragen. Hij was blauw – voor bij mijn ogen, had mam gezegd – maar door die jurk en de manier waarop ze mijn lichtblonde haar hadden gekapt, in *pijpenkrullen*, zag ik er veel jonger uit. Pap had zijn serieuze-politicusmasker op. Toen leek dat nog iets wat hij kon op- en afzetten, nu is het er altijd. Net als zijn korte, donkere haar, dat bij ieder *incident* grijzer wordt bij de slapen.

In stilte tel ik af vanaf het moment dat we genoemd werden. *Eén... twee... drie... vier...* Dan begint het. Mijn telefoon trilt van de inkomende berichten.

Gaat ie Sam?

Wel oké

Wat is er gebeurd?

Kijk het nieuws! Dat maar dan nog erger

Waar ben je?

Naar WM gesleept. Drink nu thee

Heb je t gefilmd?

Nope. Was ik niet echt mee bezig

Gaat ie schat? Geen school vandaag. Hopelijk morgen ook niet

Ja. Ja!!!

Wat heb je gezien? Was je bang?

Ik aarzel. Het ene moment waren we onderweg naar

school, het volgende moment... brak de hel los. Een warboel van beelden vecht in mijn hoofd – gezichten vol haat, geschreeuw, de baksteen tegen mijn raam, daarna de politie en het bloed. Het doodsbang gezicht van het meisje dat onder de voeten van de menigte bij mijn raam verdween.

En dan lieg ik:

Ik kon niks zien.

De berichten blijven komen. Van schoolvrienden, mijn tekenleraar, mijn nichtjes, zelfs van Sandy, het dochtertje van de oppositieleider. De meeste vragen zijn variaties op *Gaat het goed met je?* Ik antwoord *Ja, Ja, en Ja*, en dat is denk ik ook wel zo. Tenminste, ik ben... nog heel; het glas is niet gebroken. Wat als dat wel was gebeurd? Maar het gebeurde niet. Toch gaat het ergens ook *niet* goed met me.

Terwijl ik antwoord geef op de berichtjes en de reacties die op mijn antwoorden komen, wacht ik op het telefoontje of berichtje dat maar níét komt. Tot ik me niet meer kan beheersen en er zelf eentje stuur. *Hoi mam, alles gaat goed. Dank je.*

Er komt geen reactie.